Balakrishnan a/l Purushotaman lwn Pendakwa Raya

MAHKAMAH RAYUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN JENAYAH NO K-05–110 TAHUN 2006
AHMAD MAAROP, AZHAR MA'AH DAN BALIA YUSOF HHMR
10 OKTOBER 2011

Keterangan — Kenyataan — Kenyataan tertuduh kepada polis — Maklumat membawa kepada fakta yang ditemui — Kebolehterimaan kenyataan — Sama ada maklumat yang diberi oleh tertuduh mesti dikemukakan dalam perkataan sebenar yang digunakan oleh tertuduh — Sama ada 'voluntariness' satu pra-syarat bagi penerimaan masuk keterangan maklumat di bawah s 27 Akta Keterangan 1950 — Sama ada maklumat di bawah s 27 Akta Keterangan 1950 boleh terjumlah kepada pengakuan

Undang-Undang Jenayah — Akta Dadah Berbahaya 1952 — s 39B(1)(a) — Pengedaran dadah berbahaya — Heroin seberat 21.8g — Rayuan terhadap sabitan dan hukuman — Dadah dijumpai di rumah tertuduh berdasarkan maklumat yang diberikan oleh tertuduh — Sama ada maklumat yang diberikan oleh tertuduh boleh diterima masuk di bawah s 27 Akta Keterangan 1950 — Sama ada maklumat yang diberikan oleh tertuduh mengandungi pengakuan — Sama ada pemilikan dibuktikan — Sama ada pembelaan menimbulkan sebarang keraguan yang munasabah ke atas kes pihak pendakwaan — Sama ada pembelaan berjaya mematahkan anggapan pengedaran di bawah s 37(da) Akta Dadah Berbahaya 1952 — Sama ada sabitan dan hukuman selamat

Perayu ('Balakrishnan') telah dituduh dengan kesalahan mengedar dadah berbahaya, iaitu, heroin seberat 21.8g pada 28 April 2002 jam lebih kurang 7.50 malam di No 9, Lorong 2, Taman Sutera, Sungai Petani, Kedah, satu kesalahan di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') yang boleh dihukum di bawah s 39B(2) ADB. Menurut pihak pendakwaan, bertindak atas maklumat, SP4 telah menangkap Balakrishnan dan telah menjumpai dadah berbahaya dalam sebuah beg pinggang yang dipakai oleh Balakrishnan. SP4 kemudiannya telah menyerahkan Balakrishnan kepada SP5. Semasa disoal siasat, Balakrishnan telah memberikan kepada SP5, maklumat bahawa beliau masih mempunyai simpanan dadah di rumahnya, iaitu, No 9, Lorong 2, Taman Sutera di bilik belakang, dalam peti *speaker* ('maklumat tersebut'). Maklumat tersebut telah dicatatkan oleh SP5 atas sekeping kertas ('ID23'). Selepas menerima maklumat tersebut, SP5 dan tujuh orang anggota polis telah pergi ke rumah tersebut bersama-sama Balakrishnan. Rumah tersebut telah ditunjukkan oleh Balakrishnan kepada SP5. Mereka dapat masuk ke dalam rumah tersebut kerana pintu dan gril rumah tersebut

A tidak berkunci. Balakrishnan telah membawa SP5 dan pasukan polis ke bilik belakang rumah tersebut dan membuka pintu bilik belakang tersebut. Di dalam bilik tersebut, Balakrishnan telah menunjukkan satu peti *speaker* dan memberitahu SP5, 'Inilah dadahnya yang saya simpan'. SP5 telah memeriksa peti *speaker* tersebut dan mendapati di dalamnya terdapat beg-beg plastik B mengandungi dadah berbahaya. Dalam pembelaannya Balakrishnan mengatakan bahawa dia telah dipukul oleh SP5 dan bahawa dia tidak memberi apa-apa maklumat kepada SP5. Hakim perbicaraan telah memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah membuktikan secara *affirmative* bahawa heroin tersebut berada dalam milikan Balakrishnan. Maka, beliau telah menggunakan C anggapan di bawah s 37(da) ADB. Balakrishnan telah didapati bersalah, disabitkan dan dikenakan hukuman mati. Justeru, Balakrishnan telah mengemukakan rayuan ini. Peguam pihak perayu berhujah bahawa hakim bicara telah tersilap menerima keterangan tentang maklumat tersebut di bawah s 27 Akta Keterangan 1950 ('Akta') kerana: (a) SP5 gagal merakamkan D perkataan-perkataan sebenar dalam Bahasa Tamil yang diucapkan oleh Balakrishnan dalam memberikan maklumat tersebut; dan (b) oleh kerana maklumat tersebut mengandungi pengakuan (*confession*) peruntukan yang terpakai ialah s 37A ADB dan bukan s 27 Akta. Juga dihujahkan bahawa pihak pendakwaan telah gagal membuktikan *exclusive possession*.

E

Diputuskan, menolak rayuan dan mengesahkan sabitan dan hukuman mati:

(1) Maklumat yang diberi oleh orang kena tuduh tidak semestinya diberi dalam perkataan sebenar yang digunakan olehnya. Ini adalah kerana s 27 Akta menggunakan perkataan maklumat (*information*) bukan F pernyataan (*statement*). Tidak seperti *statement*, *information* merangkumi pengetahuan (*knowledge*) yang diperolehi oleh orang yang diberitahu oleh orang kena tuduh, dan cara yang digunakan untuk menyalurkan maklumat tersebut; *Wai Chan Leong v Public Prosecutor* [1989] 3 MLJ 356 dirujuk (lihat perenggan 8). G

(2) Oleh kerana *information* di bawah s 27 itu merangkumi *knowledge*, yang diperolehi oleh seseorang, ianya boleh diberi dalam keterangan dalam apa jua bentuk asalkan ianya berada dalam lingkungan *knowledge* yang diperolehi itu. Oleh itu maklumat tersebut boleh diberikan dalam H keterangan secara intipati (*in substance*) atau dalam bentuk yang telah di *paraphrased*; *Sum Kum Seng v Public Prosecutor* [1981] 1 MLJ 244 dirujuk; *Public Prosecutor v Hashim Hanafi* [2002] 4 MLJ 176 dirujuk (lihat perenggan 11).

I (3) Keterangan lisan oleh SP5 tentang maklumat yang diberi oleh Balakrishnan disokong oleh catatan dalam ID23 yang dibuat oleh SP5 yang merupakan dokumen *contemporaneous* tentang pemberian maklumat tersebut (lihat perenggan 18).

(4) Seksyen 27 AK50 adalah peruntukan berasingan dan tidak tertakluk

kepada kaedah tentang penerimaan pengakuan dalam keterangan khususnya kaedah tentang *voluntariness. Voluntariness* bukanlah pra-syarat bagi penerimaan masuk dalam keterangan maklumat di bawah s 27 Akta. Maklumat di bawah s 27 Akta boleh terjumlah kepada pengakuan (lihat perenggan 19).

(5) Keterangan SP5 bahawa Balakrishnan telah memberikan maklumat tersebut membuktikan bahawa Balakrishnan mempunyai pemilikan dadah tersebut, dan bukan sekadar membuktikan bahawa Balakrishnan mempunyai pengetahuan tentang dadah tersebut. *Public Prosecutor v Denish a/l Madhavan* [2009] 2 MLJ 194 dirujuk (lihat perenggan 21).

(6) Pihak pendakwaan telah membuktikan secara *affirmative* bahawa heroin tersebut berada dalam milikan Balakrishnan, menggunakan anggapan di bawah s 37(da) ADB dan seterusnya mendapati bahawa pihak pendakwa telah membuktikan kes prima facie terhadap Balakrishnan bagi kesalahan mengedar dadah seperti dalam pertuduhan terhadapnya. Balakrishnan gagal menimbulkan sebarang keraguan yang munasabah ke atas kes pihak pendakwaan bahawa dadah tersebut ada dalam milikannya. Balakrishnan juga gagal atas imbangan kebarangkalian untuk mematahkan anggapan pengedaran dadah tersebut terhadapnya (lihat perenggan 25).

[English summary

The appellant ('Balakrishnan') was charged with the offence of trafficking dangerous drugs, to wit, 21.8g of heroin on 28 April 2002 at approximately 7.50pm at No 9, Lorong 2, Taman Sutera, Sungai Petani, Kedah, an offence under s 39B(1)(a) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('DDA') punishable under s 39B(2) of the ADB. According to the prosecution, acting on information, SP4 had apprehended Balakrishnan and found the dangerous drugs in a waist bag worn by Balakrishnan. SP4 had then handed Balakrishnan to SP5. During interrogation, Balakrishnan had given to SP5, information that he still have stocks of drugs in his house, ie No 9, Lorong 2, Taman Sutera at the back room, in the speaker box ('the information'). The information was recorded by SP5 on a piece of paper ('ID23'). Upon receipt of the information, SP5 together with seven police officers had gone to the house with Balakrishnan. The house was showed by Balakrishnan to SP5. They managed to enter the house as the door and the grille of the house was not locked. Balakrishnan took SP5 and the police party to the room at the back of the house and opened the door of the back room. In the room, Balakrishnan showed a speaker box and told SP5, *'Inilah dadahnya yang saya simpan'*. SP5 inspected the speaker box and found plastic bags containing dangerous drugs in it. In his defence, Balakrishnan said that he was beaten up by SP5 and that he did not give any information to SP5. The trial judge decided that the prosecution had affirmatively proved that the heroin was in Balakrishnan's possession. Therefore, he had applied the presumption under s 37(da) of the

DDA. Balakrishnan was found guilty, convicted and sentenced to death. Hence, Balakrishnan appealed. The appellant's counsel contended that the trial judge had erred in accepting the evidence of the information under s 27 of the Evidence Act 1950 ('the Act') as: (a) SP5 failed to record the actual words in Tamil said by Balakrishnan in giving the information; and (b) as the information contained confession the applicable provision was s 37A of the DDA and not s 27 of the Act. It was also contended that the prosecution had failed to prove exclusive possession.

Held, dismissing the appeal and affirming the conviction and death sentence:

(1) The information given by an accused need not necessarily be given in the actual words used by him. This is because s 27 of the Act used the word 'information' and not 'statement'. Unlike the 'statement', the 'information' comprises knowledge which was obtained by the person informed by the accused and the ways used to channel the information; *Wai Chan Leong v Public Prosecutor* [1989] 3 MLJ 356 referred (see para 8).

(2) As the 'information' under s 27 covers 'knowledge' which was obtained by someone, it can be tendered as evidence in any form as long as it is within the ambit of 'knowledge' obtained. Thus the information could be tendered as evidence in substance or in the form as paraphrased; *Sum Kum Seng v Public Prosecutor* [1981] 1 MLJ 244 referred; *Public Prosecutor v Hashim Hanafi* [2002] 4 MLJ 176 referred (see para 11).

(3) SP5's oral evidence on the information given by Balakrishnan was corroborated by the writings in ID23 made by SP5 which was contemporaneous document about the giving of the information (see para 18).

(4) Section 27 of the Act was separate provision and not governed by the rules as to the admissibility of admission in evidence especially the rules as to voluntariness. Voluntariness was not a precondition for admissibility in evidence of an information under s 27 of the Act. The information under s 27 of the Act could amount to admission (see para 19).

(5) SP5's evidence that Balakrishnan had given the information proved that Balakrishnan had the possession of the drugs, and not merely showed that Balakrishnan had knowledge of the drugs. *Public Prosecutor v Denish a/l Madhavan* [2009] 2 MLJ 194 referred (see para 21).

(6) The prosecution had affirmatively proved that the heroin was in Balakrishnan's possession, applying the presumption under s 37(da) of the DDA and further found that the prosecution had established a prima facie case against Balakrishnan for the offence of trafficking in drugs as per the charge against him. Balakrishnan failed to raise any reasonable

doubt on the prosecution's case that the drugs were in his possession. Balakrishnan also failed, on the balance of probability, to rebut the presumption of trafficking the drugs against him (see para 25).]

Nota-nota

Untuk kes-kes mengenai kenyataan, lihat 7(1)(2) *Mallal's Digest* (4th Ed, Reissue) perenggan 2658–2718.
Untuk kes-kes mengenai s 39B(1)(9), lihat 4 *Mallal's Digest* (4th Ed, Reissue) perenggan 445–592.

Kes-kes yang dirujuk

Amathevelli a/p P ramasamy v PP [2009] 2 MLJ 367, MP (dirujuk)
Amathevelli a/p P Ramasamy v PP [2008] 3 MLJ 782, MR (dirujuk)
Chong Soon Koy v PP [1977] 2 MLJ 78, MP (dirujuk)
Dato Mokhtar bin Hashim v PP [1983] 2 MLJ 232 (dirujuk)
Emperor v Chokhey 1937 All 458; AIR 1937 All 497 (dirujuk)
Francis Anthonysamy v PP [2003] 2 MLJ 49; [2005] 2 CLJ 481, MR (dirujuk)
Krishna Rao Gurumurthi v PP [2009] 3 MLJ 643; [2007] 4 CLJ 643, MP (dirujuk)
Mohd Ya'cob Demyati v PP [2011] 2 MLJ 321; [2011] 3 CLJ 758, MR (dirujuk)
PP v Denish Madhavan [2009] 2 MLJ 194, MP (dirujuk)
PP v Er Ah Kiat [1966] 1 MLJ 9 (dirujuk)
PP v Hashim Hanafi [2002] 4 MLJ 176, MT (dirujuk)
Pulukuri Kotayya v Emperor AIR 1947 PC 67, MT (dirujuk)
Sum Kum Seng v PP [1981] 1 MLJ 244, MP (dirujuk)
Wai Chan Leong v PP [1989] 3 MLJ 356, MA (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Dadah Berbahaya 1952 ss 37(da), 37A, 37A(1)(b), 39B(1)(a), (2)
Akta Keselamatan Dalam Negeri 1960 s 57(1)(a), (b)
Akta Keterangan 1950 ss 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31

Rayuan daripada: Perbicaraan Jenayah Kedah No 45–22 Tahun 2003 (Mahkamah Tinggi, III Alor Star)

Jagdish Kaur (AS JAG & Co) bagi pihak perayu.
How Mei Ling (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden.

Ahmad Maarop HMR:

PENGENALAN

[1] Perayu — Balakrishnan a/l Purushotaman ('Balakrishnan') telah dituduh

di Mahkamah Tinggi dengan kesalahan mengedar dadah berbahaya, iaitu, heroin seberat 21.8g pada 28 April 2002 jam lebih kurang 7.50 malam di No 9, Lorong 2, Taman Sutera, Sungai Petani, Kedah, satu kesalahan di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') yang boleh dihukum di bawah s 39B(2) Akta yang sama. Balakrishnan telah didapati bersalah, disabitkan dan dikenakan hukuman mati. Balakrishnan telah mengemukakan rayuan ke mahkamah ini.

KES PIHAK PENDAKWAAN

[2] Intipati kes pihak pendakwaan adalah seperti berikut. Pada 28 April 2002 jam lebih kurang 5.30 petang, bertindak atas maklumat D/Kpl Zainal Abidin (SP4) telah menangkap Balakrishnan berhampiran Pusat Snooker Taman Sriwangi, Sungai Petani. Hasil pemeriksaan yang dilakukan olehnya, SP4 telah menjumpai tujuh peket plastik cerah yang mengandungi bahan yang disyaki dadah berbahaya dari dalam sebuah beg pinggang yang dipakai oleh Balakrishnan. Pada jam lebih kurang 7 petang hari yang sama SP4 telah menyerahkan Balakrishnan dan barang-barang kes yang dirampas dari Balakrishnan kepada C/Inspektor Chandran a/l Silan (SP5).

[3] Semasa disoal siasat, Balakrishnan telah memberikan kepada SP5, maklumat bahawa beliau masih mempunyai simpanan dadah di rumahnya, iaitu, No 9, Lorong 2, Taman Sutera (rumah tersebut). Balakrishnan memberitahu SP5 dia menyimpan di bilik belakang. Dia menyimpan dalam peti speaker. Maklumat tersebut telah dicatatkan oleh SP5 atas sekeping kertas (ID23). Selepas menerima maklumat tersebut, SP5 dan tujuh orang anggota polis telah pergi ke rumah tersebut bersama-sama Balakrishnan. Mereka tiba di rumah tersebut pada jam lebih kurang 7.50 petang. Rumah tersebut adalah rumah teres setingkat. Semasa mereka tiba di rumah tersebut tiada sesiapa di dalamnya. Rumah tersebut telah ditunjukkan oleh Balakrishnan kepada SP5. Pintu dan 'sliding door' rumah tersebut tertutup rapat tetapi pintunya tidak berkunci. Mereka dapat masuk ke dalam rumah tersebut kerana pintu dan gril rumah tersebut tidak berkunci. Seterusnya Balakrishnan telah membawa SP5 dan pasukan polis ke bilik belakang rumah tersebut. Balakrishnan telah membuka pintu bilik belakang tersebut. Setelah masuk ke dalam bilik tersebut, Balakrishnan telah tunjukkan satu peti speaker yang ada dua speaker yang berada di atas sebuah meja televisyen. Speaker yang paling bawah tidak berskru. Balakrishnan telah mengeluarkan speaker tersebut dan memberitahu SP5, 'Inilah dadahnya yang saya simpan'. SP5 telah memeriksa peti speaker tersebut dan mendapati di dalamnya terdapat:

(a) satu beg plastik hitam (eksh P5A) yang mengandungi 51 peket plastik yang diikat dengan ikatan getah; setiap satu ikatan mengandungi bahan yang disyaki dadah berbahaya (ekshs P5B(2–11), P5C(12–21), P5D(22–31), P5E(32–41), P5F(42–51), P5G dan P5H(1–5));

(b) satu beg plastik hitam (eksh P15) yang mengandungi satu ikatan plastik jernih (eksh P16);

(c) satu beg plastik hitam (eksh P12) yang mengandungi satu alat timbang elektronik jenama Tanita KD–160 (eksh P10);

(d) satu beg plastik hitam (eksh P13) yang mengandungi satu beg plastik biru dan getah gelang (eksh P14);

(e) satu alat untuk seal plastik warna biru jenama Morris Impulse Sealer (eksh P9); dan

(f) satu ikatan 15 batang straw panjang kosong (eksh P11).

[4] SP5 telah merampas barang-barang kes tersebut dan menyerahkannya kepada pegawai penyiasat kes ini DSP Abdul Razak Abdul Ghafar (SP7). SP7 telah menghantar 51 peket plastik yang mengandungi bahan yang disyaki dadah berbahaya itu kepada ahli kimia, Shaharuddin bin Hassan (SP1). SP1 telah mengesahkan bahawa bahan ketulan dan serbuk warna coklat muda dari dalam kesemua peket plastik tersebut mengandungi 21.8g heroin, iaitu dadah berbahaya di bawah ADB.

[5] Di akhir kes pihak pendakwaan, YA hakim bicara mendapati bahawa Balakrishnan mempunyai kawalan atau jagaan ke atas heroin tersebut. Beliau juga mendapati bahawa Balakrishnan mempunyai pengetahuan tentang dadah tersebut yang tersembunyi di dalam speaker di bilik belakang rumah tersebut. Oleh yang demikian, beliau memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah membuktikan secara *affirmative* bahawa heroin tersebut berada dalam milikan Balakrishnan. Tentang isu pengedaran, oleh kerana heroin tersebut melebihi 15g, beliau telah menggunakan anggapan di bawah s 37(da) ADB, dan ini bererti sehingga dibuktikan sebaliknya Balakrishnan dianggap mengedar dadah berbahaya tersebut. Berikutan itu beliau memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah membuktikan kes prima facie terhadap Balakrishnan dan memanggilnya membela diri.

KEPUTUSAN MAHKAMAH INI

[6] Kes pihak pendakwaan bergantung kuat kepada keterangan tentang maklumat yang diterima masuk sebagai keterangan di bawah s 27 Akta Keterangan 1950. Pihak pendakwaan juga bergantung kepada keterangan SP6. Tetapi tanpa keterangan di bawah s 27 tersebut kes pihak pendakwa pincang dan hilang kekuatannya untuk membuktikan satu kes prima facie terhadap Balakrishnan. Oleh itu tidaklah menghairankan jika hujah utama peguam Balakrishnan ditumpukan untuk menggugat keterangan di bawah s 27 itu. Peguam berhujah bahawa YA hakim bicara telah membuat kesilapan menerima keterangan tentang maklumat di bawah s 27 yang dicatat dalam

ID23. Dua alasan telah dikemukakan untuk menyokong hujah tersebut:

(a) SP5 gagal merakamkan perkataan-perkataan sebenar dalam Bahasa Tamil yang diucapkan oleh Balakrishnan dalam memberikan maklumat tersebut; dan

(b) oleh kerana maklumat tersebut mengandungi pengakuan (*confession*) peruntukan yang terpakai ialah s 37A ADB bukan s 27 Akta Keterangan 1950 dan perbicaraan-dalam-perbicaraan (PDP) hendaklah dijalankan.

[7] Selain itu peguam juga berhujah bahawa:

(a) pihak pendakwaan telah gagal membuktikan 'exclusive possession' dadah berbahaya berkenaan terhadap Balakrishnan; dan

(b) YA hakim bicara tersilap apabila beliau memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah membuktikan kesnya terhadap Balakrishnan melampaui keraguan yang munasabah.

KEGAGALAN SP5 MERAKAMKAN PERKATAAN-PERKATAAN SEBENAR DALAM BAHASA TAMIL

[8] Inilah sebenarnya hujah utama peguam dalam mempertikaikan penerimaan masuk ID23. Hujah ini tidak ditimbulkan di Mahkamah Tinggi. lanya ditimbulkan buat kali pertama di hadapan kami. Teras hujah peguam ialah bahawa di bawah s 27 Akta Keterangan 1950 SP5 mesti merakamkan perkataan-perkataan sebenar dalam Bahasa Tamil yang dituturkan oleh Balakrishnan dalam memberikan maklumat yang dikatakan telah diberikannya itu. Peguam berhujah bahawa tidak terdapat sebarang justifikasi kenapa SP5 gagal merakamkan perkataan-perkataan sebenar dalam Bahasa Tamil. Menurut peguam, SP5 boleh bercakap dalam Bahasa Tamil dan boleh dengan mudah merakamkan apa yang dikatakan oleh Balakrishnan dalam Bahasa Tamil. Menurut peguam, sebaliknya, apa yang telah dilakukan oleh SP5 ialah 'translated and paraphrased the Tamil words and sentences into Bahasa Malayu'. Peguam berhujah bahawa perkataan-perkataan dalam Bahasa Malayu itu bukanlah perkataan-perkataan sebenar (*actual words*) yang dituturkan oleh Balakrishnan. Peguam berhujah bahawa oleh itu, mahkamah tidak dapat memastikan bahawa dalam proses penterjemahan dan *paraphrasing* yang dilakukan oleh SP5, dia telah dengan secara tidak sengaja menggunakan perkataan yang tidak tepat atau silap, atau dengan sengaja telah menokok tambah terjemahan dalam Bahasa Malaysia itu. Kami tidak dapat menerima hujah tersebut. Maklumat yang diberi oleh orang kena tuduh tidak semestinya diberi dalam perkataan sebenar yang digunakan olehnya. Ini adalah kerana s 27 Akta Keterangan 1950 menggunakan perkataan maklumat (*information*) bukan pernyataan (*statement*) seperti yang digunakan di bawah s 17 hingga 31 Akta Keterangan. Tidak seperti 'statement', 'information' merangkumi

pengetahuan (*knowledge*) yang diperolehi oleh orang yang diberitahu oleh orang kena tuduh, dan cara yang digunakan untuk menyalurkan maklumat tersebut. Hal ini dijelaskan oleh Mahkamah Agung dalam *Wai Chan Leong v Public Prosecutor* [1989] 3 MLJ 356 di ms 358:

> It must be observed that the legislature has used the expression 'information' in s 27 of the Evidence Act and therefore did not intend it to have the same meaning as a statement. Although that expression is not defined in the Evidence Act, unlike statement, it includes knowledge derived by the person informed by the accused as well as the means taken to impart that knowledge.

[9] Dalam kes *Karam Din v Emperor* AIR 1929 Lahore 338 Dalip Singh H menyatakan:

> In connexion with this it is necessary to bear in mind that the word 'information' cannot be used as synonymous with the word 'statement'. There is no reason why the word 'information' should have been used instead of the word 'statement' in the section if by 'information' statement alone was intended. The word 'information' as distinct from the word 'statement' connotes two things, namely a statement or other means employed for imparting knowledge possessed by one person to another, and the knowledge so derived by the other person. It is unnecessary to enter into the question whether all means of imparting knowledge by one person to another person are or are not covered by the word 'statement' but it is necessary to emphasise the second portion, namely, that 'information' also includes the knowledge derived by the person informed from the informant. To me, therefore, it seems clear that when a person deposes simply to the following effect, namely, that from information received from the accused he proceeded to do certain things and discovered certain other things, this statement is by itself relevant and admissible in evidence against the accused. In order to make it irrelevant or admisissible against the accused, it would not be sufficient merely to put a question to the deponent which tended to show that the information was derived from an oral statement made by the accused, for the fact that there was such an oral statement would not make the statement inadmissible for the reason that the word 'information' includes, as already stated, the knowledge derived by the person as well as the means taken to impart that knowledge. Of course it is open to the accused when such a deposition is made against him, to challenge its veracity, by requiring the deponent to state the exact words and depose to the surrounding circumstances at the time when the alleged information was given. If the deponent fails to prove the exact words this might affect the weight of his evidence but would not affect its relevancy or its admissibility. To give a simple illustration of any meaning, if only one person deposed to the fact that it was from information received by the accused that a certain fact was discovered and the accused denied giving that information it would be a question of one man's word against another's and it would be for the court to consider whether that witness should be believed. If two or more persons deposed to the same effect, the mere fact that none of them could remember the exact words used by the accused, would not necessary much affect the weight to be attached to their evidence that the information was, in fact, derived from the accused, for it is

A hardly likely that, say, two or more people would at the same time derive a wrong impression from the word used by the accused.

[10] Dalam kes yang sama, Harrison H menyatakan:

B The test for admissibility under this section is in my opinion that the information has borne fruit in discovery and that it is clear that the discovery was the result of the receipt of the information. It is immaterial what may have been the nature of the channel of communication. It is immaterial whether the words spoken or written or the signs or the visible representations, which related distinctly to the fact thereby C discovered, constituted the whole or only part of the speech, writing, picture etc.

[11] Oleh kerana 'information' di bawah s 27 itu merangkumi 'knowledge', yang diperolehi oleh seseorang, ianya boleh diberi dalam keterangan dalam apa jua bentuk asalkan ianya berada dalam lingkungan 'knowledge' yang D diperolehi itu. Oleh itu maklumat tersebut boleh diberikan dalam keterangan secara intipati (*in substance*) atau dalam bentuk yang telah di 'paraphrased'. Ini jelas dari penghakiman Mahkamah Persekutuan yang disampaikan oleh Chang Min Tat HMP dalam *Sum Kum Seng v Public Prosecutor* [1981] 1 MLJ 244, di ms 245:

E *Counsel for the appellant suggested that it was not admissible because it was not in the actual words used by the accused. In his submission, the paraphrase of the actual statement of the accused was fatal.* In support of this submission, he read some lengthy passages from a number of authorities, which we, however, do not need to reproduce since he admitted that he found all of them in the following passage taken from F Sarkar on *'The Law of Evidence'*, (12th Ed), at p 304:

Statements made by accused to police officers which are or may by provable under section 27 should be clearly and carefully recorded. They should be recorded in the first person, that is to say, as far as possible in the actual words of the accused. They G should not be paraphrased (*In re Athappa Goundan,* 1937 Mad 695: A1937 M 618; *in re Ramamurthy, A* 1941 M 290; *Naresh v R,* 46 CWN 180: 1942, 1 Cal 436; *Pub Pros v Pasala, A* 1945 M 202; *Pub Pro v Vencobe,* 1937 MWN 73; *Chenna v R, A* 1940 M 710; *Gaya Pd v S, A* 1957 A459; *Nathu v S, A* 1958 A 467). No judge should allow one word more to be deposed to by the police than is absolutely necessary to show how the fact discovered is connected with the accused (*R v* H *Babulal, sup; R v Adu Shikdar,* 11 C 635, 641).

Emphasis supplied. *With the greatest of respect we are unable to read in this passage or to see in the several judgments mentioned therein which had been read to us. anything founding the proposition of counsel for the appellant. The fact that the information was told the trial court in substance does not, per se. make it admissible.* All the more so, I when, as it so clearly appears in this case, it was only in indirect speech and it was so close to the direct that there was no apparent difference. 'The accused admitted burying weapons somewhere and offered to show me the place' is but an indirect rendering and not a paraphrase or a substitution of 'I have buried weapons somewhere and I can show you the place'.

This means that the attack on the admissibility of the evidence which so completely inculpates the appellant is entirely without foundation and the appeal must be dismissed (Penekanan ditambah). A

[12] Prinsip yang diputuskan dalam *Sum Kum Seng v Public Prosecutor* itu telah diikuti dalam *Public Prosecutor v Hashim Hanafi* [2002] 4 MLJ 185 di mana Augustine Paul H (pada masa itu) menyatakan: B

It is therefore clear beyond doubt that the information given by an accused under s 27 need not be in the actual words used though a written record is desirable. This is justified on the ground that s 27 uses the word 'information' and not the word 'statement' which is used in as ss 17–31 of the Act (see *Bhagirath v State of MP* AIR 1959 MP 17). In *Yee Ya Mang v Public Prosecutor* [1992] 1 MLJ 120 reference was made at p 122 to *Karam Din v Emperor* AIR 1929 Lah 338 where Dalip Singh J in considering the scope of the word 'information' in s 27 said at p 340: C

In connection with this it is necessary to bear in mind that the word 'information' cannot be used as synonymous with the word 'statement'. There is no reason why the word 'information' should have been used instead of the word 'statement' in the section if by 'information', statement was intended. The word 'information' as distinct from the word 'statement' connotes two things, namely a statement or other means employed for imparting knowledge possessed by one person to another, and the knowledge so derived by the other person. D E

As 'information' includes knowledge derived bv a person, it can be given in testimony in any form so long as it is within the ambit of the knowledge so derived. It can therefore be deposed in substance or in a paraphrased form. Such form of testimony, though admissible, may adversely affect its evidentiary value. In some cases, the prosecution may rely entirely on the information supplied in proof of its case. If the paraphrased words are ambiguous the prosecution will be unable to prove matters allegedly contained in the statement. The prosecution may thus fail in its attempt to establish certain elements. The difficulties associated with evidence of an information in a paraphrased form and when it is in the actual words used by the accused was lucidly explained in *Bhagirath* where Chaturvedi J said at p 20: F G

The difference between 'I have kept the ornaments inside that bush' and 'the ornaments are kept or will be found inside that bush' can well be realised. While the first sentence connotes that the accused had exclusive possession of the ornaments, at least for some time, after the theft, so that he was in a position to keep those ornaments inside 'that bush'; the second sentence would only imply that the accused person somehow acquired the knowledge about their whereabouts and his case will then come within the dictum laid down in para 7 of *Trimbak v State of MP* AIR 1954 SC 39(E) and the discovery would not be regarded as conclusive proof that the accused was ever in possession of those ornaments. H I

[13] Dalam kes *Chong Soon Koy v Public Prosecutor* [1977] 2 MLJ 78 orang kena tuduh telah dituduh dan disabitkan atas kesalahan-kesalahan memiliki

senjata api dan peluru di bawah s 57(1)(a) dan (b) Akta Keselamatan Dalam Negeri 1960. Keterangan tentang maklumat yang diberikan oleh orang kena tuduh dalam kes itu dibuktikan melalui keterangan seorang pegawai polis (PW3). Semasa PW3 merakamkan percakapan dari orang kena tuduh, PW3 telah diberitahu oleh orang kena tuduh 'maklumat tentang senjata api dan peluru yang disorokkannya di Bukit Berapit, Bukit Mertajam'. Mahkamah Persekutuan memutuskan bahawa keterangan tersebut boleh diterima masuk dalam keterangan. Dalam menyampaikan penghakiman Mahkamah Persekutuan, Suffian KHN menyatakan:

> What about the operation of s 27 of the Evidence Act then?
>
> The evidence is as follows: One Fong Choon Leng was arrested. Partly as a result of information given by him about the existence of a firearm and its relation to the accused. On 19 March 1976, the accused was arrested by special branch. On 7 April 1976, Mr Ong Thye Peng (PW3) of the CID recorded a statement from the accused. *At approximately 3.55 pm while recording the statement Mr Ong was given by the accused 'information with regard to a firearm and some ammunition which he had hidden in the Berapit Hills in Bukit Mertajam'.* Mr Ong then stopped recording the statement and was with other police officers led by the accused to the foot of Berapit Hills. Mr Ong continued his evidence as follows:
>
> The whole party trekked up hilly terrain for about an hour in single file, with accused leading the way. After an hour accused stopped and pointed to a spot which was sort of cavern formed by boulders … Inside the cavern accused pointed to a spot where I saw a slab of thin granite of 1½ ft diameter oval. Underneath this granite was a black plastic container … I directed accused to carry this out of the cavern to open space outside. From this plastic container, accused took out two ammunition boxes … The accused opened one of the two containers. Inside were two packages. In one package there was an automatic Liama Special (P3 identified) and two magazines (P4 A and B identified) … `. In (another package) were 37 rounds of 32 ammunition (P7 and P6 identified) …
>
> With reference to s 27 of the Evidence Act, which reads as follows:
>
> When any fact is deposed to as discovered in consequence of information received from a person accused of any offence in the custody of a police officer, so much of such information, whether such information amounts to a confession or not, as relates distinctly to the fact thereby discovered may be proved.
>
> What was the fact discovered? The fact discovered embraces the place from which the pistol and ammunition were produced and the knowledge of the accused as to this.
>
> *What was the information supplied bv the accused relating distinctly to the fact thereby discovered? It was 'information with regard to a firearm and some ammunition which he had hidden in the Berapit Hills in Bukit Mertajam'* in the words of Mr Ong. All that evidence is admissible, since in the words of the Privy Council at p 77 in *Pulukuri Kotayya v King Emperor* 74 IA 65, a decision on the equivalent section of the Indian Evidence Act:

… In Their Lordships' view, it is fallacious to treat the fact discovered embraces the place from which the object is produced and the knowledge of the accused as to this, and the infonnation given must relate distinctly to the fact. Information as to past user, or the part history, of the object produced is not related to its discovery in the setting in which it is discovered. Information supplied by a person in custody that 'I will produce a knife concealed in the roof of my house' does not lead to the discovery of a knife; knives were discovered many years ago. It leads to the discovery of the fact that a knife is concealed in the house of the informant to his knowledge, and if the knife is proved to have been used in the commission of the offence, the fact discovered is very relevant. But if to the statement the words be added 'with which I stabbed A', these words are inadmissible since they do not relate to the discovery of the knife in the house of the informant.

In view of the above authority all the evidence of Mr Ong which we have reproduced is admissible and that evidence alone, apart from the cautioned statement is enough to justify the verdict arrived at bv the teamed trial judge. (Penekanan ditambah.)

[14] Keterangan SP5 tentang maklumat di bawah s 27 itu adalah seperti berikut:

Semasa Kpl. Zainal serah OKT kepada saya saya ada bercakap dengan OKT sebelum pergi ke rumah OKT. Setelah OKT dibawa masuk ke bilik saya saya telah tanya OKT 'Adakah apa-apa simpanan dadah masih simpan lagi? Beliau kata 'Ada'. Seterusnya saya telah memanggil Kpl Zainal membuka gari OKT. Seterusnya minta Kpl Zainal tunggu di luar.

Di dalam bilik tersebut saya bersama dengan OKT Saya telah mengambil satu kertas untuk membuat catitan tentang apa maklumat yang dia hendak beri. Sebelum itu saya telah memberi amaran kepada beliau di bawah Sek.37A(1)(b) ADB 1952.

Setelah saya beri amaran beliau telah memberi maklumat tentang kegiatan beliau dalam dadah dan *beliau masih mempunyai simpanan dadah di rumahnya iaitu No.9. Lorong 2. Taman Sutera. Beliau memberitahu beliau menyimpan di bilik belakang. Beliau menyimpan di dalam peti speaker.* Saya catitkan maklumat yang diberikannya itu di dalam sehelai kertas. Seterusnya saya tanya soalan 'Adakah beliau hendak tambah apa-apa pada percakapan itu?' OKT kata 'Tidak'. Saya telah membacakan kembali apa yang diberitahu OKT. Maklumat itu diberi dalam Bahasa Tamil. Saya catitkan dalam Bahasa Melayu. Saya mula merakam percakapan itu pada jam lebih kurang 7.00 petang dan selesai pada jam 7.25 petang.

Selepas selesai rakaman saya minta OKT tandatangan kertas itu. OKT telah tandatangan. Perkataan-perkataan itu adalah exact words' oleh OKT yang saya tuliskan di dalam kertas itu. Saya boleh camkan catatan itu. (Sekeping kertas dirujuk dan dicamkan).

TPR

Mohon catatan ini ditandakan.

Chandran

Ini lebih kepada percakapan amaran. Ia merupakan 'confession' dan bukan 'leading to discovery'. Oleh kerana ini adalah caution statement jadi trial within trial perlu diadakan.

TPR

Saya cuma hendak gunakan maklumat di bawah Sek. 27 Akta Keterangan iaitu 'Saya ada simpan di rumah saya No. 9, Lorong 2 Taman Sutera. Dadah itu saya simpan di bilik belakang, bilik tidur. Saya simpan dalam kotak speaker. Saya boleh tunjuk dengan tuan'.

Oleh itu mohon bahagian ini sahaja diterima di bawah Sek. 27 Akta Keterangan.

Mahkamah

Kertas catatan saksi ditanda ID23.

[15] ID23 mengandungi catatan yang agak panjang tentang apa yang dikatakan oleh Balakrishnan kepada SP5. Tetapi seperti yang jelas dari prosiding di Mahkamah Tinggi dalam petikan yang baru kami turunkan tadi apa yang hendak dikemukakan dalam keterangan bukanlah keseluruhan kandungan ID23 tetapi sebahagian darinya sahaja, iaitu:

Saya ada simpan di rumah saya No. 9, Lorong 2 Taman Sutera. Dadah itu saya simpan di bilik belakang, bilik tidur. Saya simpan dalam kotak speaker. Saya boleh tunjuk dengan tuan.

[16] Berdasarkan kepada autoriti-autoriti yang telah kami huraikan, kami memutuskan bahawa walaupun apa yang dicatatkan dalam ID23 seperti di atas oleh SP5 itu adalah terjemahan SP5 dalam Bahasa Melayu tentang apa yang dinyatakan oleh Balakrishnan kepadanya, ianya boleh diterima masuk dalam keterangan di bawah s 27 Akta Keterangan 1950. Tetapi, apa yang direkodkan dalam ID23 seperti yang baru sahaja kami turunkan itu bukanlah keterangan *substantive* tentang kandungan maklumat yang diberi. Apa yang dicatatkan dalam ID23 hanyalah keterangan menyokong (*evidence of corroboration*). Keterangan *substantive* tentang maklumat yang diberi oleh orang kena tuduh ialah keterangan lisan saksi tentang maklumat yang diberi oleh orang kena tuduh itu. Perkara ini dijelaskan dalam *Amathevelli a/p P Ramasamy v Public Prosecutor* [2008] 3 MLJ 782, di mana Arifin Zakaria Hakim Besar (Malaya) (pada masa itu) dalam menyampaikan penghakiman Mahkamah Persekutuan menyatakan:

However, that is not the end of the matter in so far admissibility of the information supplied by the appellant is concerned. *The only evidence adduced by the prosecution of the information is the record of it as contained in P51. SP12 did not give any oral evidence of it.* In commenting on the manner of giving evidence of information received under s 27, Augustine Paul J (as he then was) said in *Public Prosecutor v Hashim bin Hanafi* at pp 185–186:

Information given under s 27 is not a matter that is required by law to be in writing so as to be governed by ss 91 and 92 of the Act. Therefore the information must be proved by oral evidence pursuant to s 60(b) of the Act. Thus a written record of the information given by the the accused will not by itself be substantive evidence of its contents and it is what the witness deposes in court as having been said by the accused that will be evidence (see *Bhagirath*). Where the information is contained in a police diary it can only be used for the purpose of refreshing memory (see *Public Prosecutor v Er Ah Kiat* [1966] 1 MLJ 9). Where it is contained in any other document it can, at the highest, serve only as evidence of corroboration. It is on this basis that a report prepared by a chemist pertaining to his analysis of drugs cannot be tendered as substantive evidence of its contents but only as corroboration of his oral evidence in court under s 157 of the Act (see *Saw Thean Teik v R* [1953] MLJ 124; *Muhammed bin Hassan v Public Prosecutor* [1998] 2 MLJ 273). The purpose of corroboration is not to give validity or credence to evidence which is deficient or suspect or incredible but only to confirm and support that which as evidence is sufficient and satisfactory and credible (see *DPP v Hester* [1972] 3 All ER 1056). Its role is to confirm other evidence in the sense that it renders that other evidence more probable (see *Doney v R* (1990) 171 CLR 207; *DPP v Kilbourne* [1973] AC 729). It cannot therefore amount to that other evidence itself. Thus the record of an information will only enhance the credibility of the witness and the absence of it cannot render the oral evidence of it inadmissible; nor can it be a substitute for the evidence that it is meant to corroborate.

It is therefore clear that there must be oral evidence of the information given. P51 cannot be a substitute for it. Accordingly, we hold that P51. the information supplied under s 27 bv the appellant, is inadmissible. (Penekanan ditambah.)

[17] Dalam kes di hadapan kami keterangan lisan tentang maklumat tersebut telah diberikan oleh SP5. Dalam keterangannya SP5 menyatakan:

Setelah saya beri amaran beliau telah memberi maklumat tentang kegiatan beliau dalam dadah dan *beliau masih mempunyai simpanan dadah di rumahnva iaitu No.9. Lorong 2. Taman Sutera. Beliau memberitahu beliau menyimpan di bilik belakang. Beliau menyimpan di dalam peti speaker.* Saya catitkan maklumat yang diberikannya itu di dalam sehelai kertas. Seterusnya saya tanya soalan 'Adakah beliau hendak tambah apa-apa pada percakapan itu?' OKT kata 'Tidak'. Saya telah membacakan kembali apa yang diberitahu OKT. Maklumat itu diberi dalam Bahasa Tamil. Saya catitkan dalam Bahasa Melayu. Saya mula merakam percakapan itu pada jam lebih kurang 7.00 petang dan selesai pada jam 7.25 petang.

[18] Dalam pemeriksaan balas, selain dari mempertikaikan amaran di bawah s 37A ADB yang diberikan oleh SP5 kepada Balakrishnan sebelum merakamkan maklumat yang diberi dalam ID23, soalan-soalan tidak dikemukakan dan cabaran-cabaran tidak diajukan kepada SP5 bahawa terjemahan yang dibuatnya adalah tidak tepat/betul atau bahawa dia telah menokok tambah maklumat yang diberi oleh Balakrishnan. Apa yang diajukan kepada SP5 ialah bahawa barang-barang kes yang dirampas itu adalah atas

maklumat SP6 dan bukan OKT, dadah yang dijumpai dalam rumah tersebut adalah kepunyaan SP6 dan dia yang beri maklumat dan *fixed up* Balakrishnan, Balakrishnan tidak memberi maklumat tersebut, apa yang dicatit dalam ID23 adalah rekaan SP5 dan Balakrishnan tidak ada menunjukkan peti speaker kepada SP5. Kesemua cabaran tersebut telah dinafikan oleh SP5. Keterangan lisan oleh SP5 tentang maklumat yang diberi oleh Balakrishnan disokong oleh catatan dalam ID23 yang dibuat oleh SP5 (yang telah kami rujuk di perenggan 15 penghakiman ini) adalah merupakan dokumen *contemporaneous* tentang pemberian maklumat tersebut. SP6 dalam keterangannya pula telah menafikan bahawa dia telah berpakat dengan SP5 untuk mengenakan Balakrishnan. YA hakim bicara telah menerima SP5 dan SP6 sebagai saksi-saksi yang bercakap benar. Penerimaan keterangan tentang maklumat di bawah s 27 Akta Keterangan bergantung kepada *reliability* dan *accuracy* keterangan tersebut yang bergantung kepada kebolehpercayaan saksi yang memberikan keterangan mengenai maklumat tersebut. Persoalan pertama yang perlu ditanya oleh YA hakim bicara ialah — adakah orang kena tuduh telah memberikan maklumat yang membawa kepada penjumpaan tersebut. Jika jawapan kepada persoalan itu ialah 'Ya', soalan kedua yang mesti dipertimbangkan oleh YA hakim bicara ialah — adakah versi (tentang maklumat penjumpaan) yang diberi oleh pegawai polis yang memberikan keterangan tentang maklumat itu cukup tepat untuk digunakan oleh mahkamah untuk membuat dapatan. Kedua-dua persoalan itu adalah *fact sensitive*. Jika YA hakim bicara telah membuat kesimpulan tentang mana-mana atau kedua-dua persoalan tersebut, maka pandangan YA hakim bicara patut dihormati oleh Mahkamah Rayuan dan tidak patut diusik kecuali pertimbangan kehakiman tidak dibuat ke atas keterangan yang berkenaan (lihat penghakiman Gopal Sri Ram HMR (pada masa itu) ketika menyampai penghakiman Mahkamah Rayuan dalam *Krishna Rao Gurumurthi v Public Prosecutor* [2009] 3 MLJ 643 di ms 643–652; [2007] 4 CLJ 643 di ms 652–653). Kami tidak mempunyai sebarang sebab untuk mengubah dapatan oleh YA hakim bicara tentang penerimaan keterangan SP5 tentang maklumat penjumpaan fakta yang diberikan oleh Balakrishnan kepadanya. Berikutan itu, dalam penghakiman kami, berdasarkan kepada kes-kes *Wai Chan Leong v Public Prosecutor*, *Sum Kum Seng v Public Prosecutor*, *Chong Song Koy v Public Prosecutor* dan *Public Prosecutor v Hashim Hanafi* yang telah kami rujuk, keterangan SP5 bahawa Balakrishnan telah memberikan maklumat bahawa 'beliau masih mempunyai simpan an dadah di rumahnya iaitu No. 9, Lorong 2, Taman Sutera. Beliau memberitahu beliau menyimpan di bilik belakang. Beliau menyimpan di dalam peti speaker' boleh diterima masuk dalam keterangan di bawah s 27 Akta Keterangan.

SAMA ADA S 37A ADB BUKAN S 27 AKTA KETERANGAN YANG TERPAKAI

[19] Mengenai persoalan ini peguam berhujah bahawa oleh kerana

maklumat tersebut mengandungi pengakuan (*confession*), peruntukan yang terpakai ialah s 37A ADB bukan s 27 Akta Keterangan, dan perbicaraan-dalam-perbicaraan hendaklah dijalankan. Kami tidak dapat menerima hujah ini. Seksyen 27 Akta Keterangan adalah peruntukan berasingan dan tidak tertakluk kepada kaedah tentang penerimaan pengakuan dalam keterangan khususnya kaedah tentang *voluntariness*. *Voluntariness* bukanlah pra-syarat bagi penerimaan masuk dalam keterangan maklumat di bawah s 27 Akta Keterangan. Oleh itu perbicaraan dalam perbicaraan tidak perlu diadakan untuk menentukan sama ada maklumat tersebut telah diberi secara sukarela (lihat *Amathevelli a/p P ramasamy v Public Prosecutor* [2009] 2 MLJ 367, *Mohd Ya'cob Demyati v Public Prosecutor* [2011] 2 MLJ 321; [2011] 3 CLJ 758 yang telah disahkan keputusannya oleh Mahkamah Persekutuan pada 2 November 2010 dalam Mahkamah Persekutuan Rayuan Jenayah No 05–122 Tahun 2008(N), *Francis Anthonysamy v Public Prosecutor* [2003] 2 MLJ 49; [2005] 2 CLJ 481). Adalah jelas bahawa maklumat di bawah s 27 Akta Keterangan boleh terjumlah kepada pengakuan. Apa yang penting ialah maklumat tersebut mestilah 'relate distinctly to the fact thereby discovered'. Apa yang dimaksudkan oleh ungkapan tersebut telah dijelaskan dalam banyak autoriti (lihat *Pulukuri Kotayya v Emperor* AIR` 1947 PC 67, *Francis Antonysamy v Public Prosecutor*, *Mohd Ya'cob Demyati v Public Prosecutor*, *Wai Chan Leong v Public Prosecutor*, *Sum Kum Seng v Public Prosecutor*, *Chong Song Koy v Public Prosecutor*). Oleh yang demikian dalam penghakiman kami, keterangan SP5 bahawa Balakrishnan telah memberitahunya bahawa 'beliau masih mempunyai simpanan dadah di rumahnya iaitu No. 9, Lorong 2, Taman Sutera. Beliau memberitahu beliau menyimpan di bilik belakangnya. Beliau menyimpan di dalam peti speaker', boleh diterima masuk dalam keterangan. Begitu juga dengan keterangan tentang maklumat tersebut dalam ID23 yang dihuraikan di perenggan (15) penghakiman ini.

A B C D E F

PEMILIKAN

G

[20] Mengenai persoalan ini, peguam berhujah bahawa pihak pendakwaan gagal membuktikan bahawa Balakrishnan mempunyai kawalan dan penjagaan ekslusif (*exclusive control and custody*) dadah yang dijumpai di rumah tersebut. Peguam berhujah bahawa kawalan dan penjagaan eksklusif adalah elemen pemilikan. Menurut peguam, hal ini telah dijelaskan dalam *Public Prosecutor v Denish Madhavan* [2009] 2 MLJ 194 seperti berikut:

H

> The idea of *exclusivity features in the meaning of 'possession' in criminal law as one of the elements necessary to constitute possession.*
>
> As Taylor J said in *Leow Nghee Lim v Reg* [1956] 2 MLJ 28:

I

> … Possession need not be exclusive to the accused. … The exclusive element of possession means that the possessor or possessors have the *power to exclude other persons* from enjoyment of the property. Custody likewise may be sole or joint and it has the same *element of excluding others* …

Thompson J in *Chan Pean Leon v Public Prosecutor* [1956] 2 MLJ 237 said that 'possession' for the purposes of criminal law involves possession itself — which some authorities term 'custody' or 'control' —and knowledge of the nature of the thing possessed. As to possession itself he cited the following definition in *Stephen's Digest* ((9A Ed), at p 304), in which the exclusive element mentioned by Taylor J appears:

> … A movable thing is said to be in the possession of a person when he is so situated with respect to it that he has the *power to deal with it as owner to the exclusion of all other persons,* and when the circumstances are such that he may be presumed to intend to do so in case of need.
>
> Once the elements needed to constitute possession are established, *including the element of exclusive power to deal,* then what is established is possession … (Emphasis added.) (at pp 51–52 ABOA).

[21] Kami tidak dapat menerima hujah tersebut. Pertamanya, seperti yang akan jelas nanti, petikan yang dirujuk oleh peguam itu tidak lengkap. Ada bahagian yang lebih penting dari penghakiman Mahkamah Persekutuan yang dipetik itu (perenggan pertama) yang tertinggal. Keduanya, *Public Prosecutor v Denish Madhavan* tidak memutuskan bahawa di bawah undang-undang, pemilikan bermakna pemilikan eksklusif. Malahan Mahkamah Persekutuan menjelaskan bahawa adalah tidak sesuai untuk dinyatakan bahawa pemilikan sesuatu barang dalam undang-undang jenayah bermakna pemilikan eksklusif. Apabila kita bercakap tentang pemilikan di bawah undang-undang, persoalannya adalah sama ada seseorang itu mempunyai pemilikan atau tidak. Hal ini dijelaskan oleh Abdul Aziz Mohamad HMP dalam menyampaikan penghakiman Mahkamah Persekutuan dalam kes *Public Prosecutor v Denish Madhavan*:

> *It is inappropriate to speak of possession of an article in criminal law as exclusive possession. One is either in possession or not in possession, although one could be in possession jointly with another or others. To say that the prosecution of a drug case fails because there has been no proof of exclusive possession is apt to convey the wrong impression that it is only in cases where possession is entirely with one person, — that is, 'exclusive' — that a conviction is possible. When the learned trial judge said 'The accused sought to negative the proof of exclusive possession …', we take it that he meant no more than that the respondent sought to show that he was not in possession of the drugs because he had no knowledge of their existence and that the drugs could have been placed in his bags by some other person or persons.*
>
> The idea of exclusivity features in the meaning of 'possession' in criminal law as one of the elements necessary to constitute possession. As Taylor J said in *Leow Nghee Lim v Reg* [1955] 1 LNS 53:
>
> … It is often said that 'possession must be exclusive'. This is ambiguous. Possession need not be exclusive to the accused. Two or more persons may be in joint possession of chattels, whether innocent or contraband. The exclusive element of possession means that the possessor or possessors have the power to exclude other persons from enjoyment of the property.

Custody likewise may be sole or joint and it has the same element of excluding others. The main distinction between custody and possession is that a custodian has not the power of disposal. *The statement that 'possession must be exclusive' is often due to confusion of the fact to be proved with the evidence bv which it is to be proved.* It is essential to keep this distinction clearly in mind, especially when applying presumptions.

Thomson J, in *Chan Pean Leon v Public Prosecutor* [1956] 1 LNS 17, said that 'possession' for the purposes of criminal law involves possession itself — which some authorities term 'custody' or 'control' — and knowledge of the nature of the thing possessed. As to possession itself he cited the following definition in *Stephen's Digest* (9th Ed) at p 304), in which the exclusive element mentioned by Taylor J appears: A moveable thing is said to be in the possession of a person when he is so situated with respect to it that he has the power to deal with it as owner to the exclusion of all other persons, and when the circumstances are such that he may be presumed to intend to do so in case of need.

Once the elements needed to constitute possession are established, including the element of exclusive power to deal, then what is established is possession, not exclusive possession. So much for exclusive possession. (Emphasis added.)

[22] Dalam hujahnya tentang isu pemilikan ini, peguam menyatakan bahawa Balakrishnan tidak mempunyai kunci rumah tersebut, SP6 bukan isteri Balakrishnan tetapi adalah perempuan simpanannya yang dilawatinya secara berkala, rumah itu tidak berkunci pada masa SP5 dan pasukannya sampai dan SP6 juga menggunakan bilik tersebut sekali sekala jika dia perlukan apa-apa barang, dan Balakrishnan tidak mempunyai kereta atau speaker kereta. Dalam keterangannya SP6 menyatakan bahawa dia tinggal dengan suaminya (Balakrishnan) di rumah tersebut yang telah mereka sewa dari seorang China. Selain dari dia (SP6) dan Balakrishnan, anak tirinya yang berumur dua tahun (anak Balakrishnan dengan isteri pertamanya) juga tinggal di rumah tersebut. Di rumah tersebut ada tiga buah bilik. SP6 dan Balakrishnan duduk di bilik pertama. Bilik kedua adalah bilik untuk sembahyang. Bilik di belakang sekali dijadikan setor. Menurut SP6, Balakrishnan ada pergi ke bilik belakang itu untuk kerja tukang kayu. Balakrishnan pernah bekerja sebagai tukang kayu. SP6 menyatakan bahawa pada 28 April 2002 jam lebih kurang 7.50 petang dia telah pergi ke kedai untuk membeli susu tepung. Pada hari itu dia tidak tahu Balakrishnan pergi ke mana. SP6 balik ke rumah tersebut lebih kurang jam 8 malam. SP6 tidak tahu kenapa polis datang ke rumah tersebut. Menurut SP6, speaker yang berkenaan pada mulanya ada dalam kereta. Balakrishnan telah keluarkan speaker tersebut dari kereta dan gantikan dengan yang baru. Keseluruhan keterangan SP6 yang tersebut itu terutama tentang pemilikan kereta dan pengeluaran speaker tersebut dari kereta tidak dicabar oleh pihak pembelaan. YA hakim bicara telah menerima keterangan SP6. Kami tidak mempunyai sebarang sebab untuk mengganggu keputusan beliau terutamanya penerimaan keterangan SP6 itu. Setelah menimbangkan keterangan SP6 itu, YA hakim bicara memutuskan bahawa:

Kesan daripada keterangan SP6 pula yang mengatakan cuma dia dan tertuduh dan seorang anak kecil yang tinggal di rumah itu dan peti pembesar suara tersebut adalah kepunyaan tertuduh ialah tertuduh mempunyai kawalan atau jagaan ke atas dadah Heroin tersebut. Saya menerima keterangan SP6 bahawa peti speaker itu dimiliki oleh tertuduh dan dia (SP6) tidak berpakat dengan SP5 untuk mengenakan tertuduh serta cuma dia dan tertuduh dan seorang anak kecil tinggal di situ.

[23] Dalam kes ini juga terdapat keterangan mengenai maklumat yang diberi oleh Balakrishnan kepada SP5 (yang membawa kepada penjumpaan heroin) yang boleh diterima masuk dalam keterangan di bawah s 27 Akta Keterangan. Dalam penghakiman kami, keterangan SP5 bahawa Balakrishnan telah memberikan maklumat bahawa beliau masih mempunyai simpanan dadah di rumahnya iaitu No 9, Lorong 2, Taman Sutera. Beliau memberitahu beliau menyimpan di bilik belakang. Beliau menyimpan di dalam peti speaker,' membuktikan bahawa Balakrishnan mempunyai pemilikan dadah tersebut, dan bukan sekadar membuktikan bahawa Balakrishnan mempunyai pengetahuan tentang dadah tersebut (lihat *Chong Seng Leong v Public Prosecutor*, *Sum Kum Seng v Public Prosecutor*, *Emperor v Chokhey* 1937 All 458). Dalam kes *Emperor v Chokhey,* AIR 1937 All 497 (yang dirujuk dalam *Public Prosecutor v Er Ah Kiat* [1966] 1 MLJ 9). Dalam *Emperor v Chokhey* mahkamah menyatakan:

In the present case the sub inspectors evidence shows that the respondent was in his custody at the time when he gave the information. What he said was that he had a gun which he had buried in the ground near a cabin of the Shikohabad railway station. It seems to us that the intention of the legislature in enacting s 27 of the Act was that the minimum portion of a confession made to a Police Officer or of information given to him should be admitted into evidence which might reasonably be held to relate distinctly and positively to the fact discovered and which is necessary to be proved in order adequately to explain such discovery. In the present case the respondent's statement that he had buried a gun related distinctly to the fact subsequently disccovered and, if any words of such statement are to be excluded, there will be nothing left to explain the recovery of the gun. The prosecution cannot be restricted to proving that the respondent said that a gun lay buried at a certain place, for that is not what he said. What he said was: 'I have buried a gun at such and such a place.' *In our opinion therefore the respondent's statement to the sub-inspector that he himself had buried a gun at a certain place is admissible in evidence. This statement and the fact of the fact of the respondent having taken the sub-inspector to the place indicated and having unearthed a gun established his possession of and control over this weapon. It is true that the gun 'was recovered from the railway premises within the railway fencing', but the respondent had taken the precaution of burying it and although 'the place was accessible to the public and a path was running close by'. No member of public could have ordinarily got at the gun in asmuch as it was concealed from view, whereas the accused could have access to it at opportune moments and in the eve of the law he must be deemed to be in possession and control of the gun.* (Penekanan ditambah.)

[24] Dalam *Pulukuri Kotayya v Emperor*, Privy Council menyatakan: A

> *Except in cases in which the possession,* or concealment, *of an object constitutes the gist of the offence charged,* it can seldom happen that information relating to the discovery of a fact forms the foundation of the prosecution case. It is only one link in the chain of proof, and the other links must be forged in manner allowed by law. B

[25] Dalam penghakiman kami YA hakim bicara telah membuat keputusan yang betui apabila beliau memutuskan bahawa pihak pendakwa telah membuktikan secara *affirmative* bahawa heroin tersebut berada dalam milikan Balakrishnan, menggunakan anggapan di bawah s 37(da) ADB dan seterusnya C mendapati bahawa pihak pendakwa telah membuktikan kes prima facie terhadap Balakrishnan bagi kesalahan mengedar dadah seperti dalam pertuduhan terhadapnya.

KES PEMBELAAN DAN SAMA ADA KES TERHADAP BALAKRISHNAN TELAH TERBUKTI MELAMPAUI KERAGUAN YANG MUNASABAH D

[26] Peguam berhujah bahawa soalan yang dikemukakan oleh pihak E pendakwaan ketika menyoal balas Balakrishnan, iaitu 'Put: keterangan kamu ini adalah tidak benar kesemuanya', yang dinafikan oleh Balakrishnan dalam jawapannya, adalah tidak mencukupi untuk menyangkal kes pihak pembelaan. Menurut peguam, YA hakim bicara telah tersilap apabila beliau memutuskan bahawa kesan soalan yang diajukan kepada Balakrishnan itu ialah bahawa F pihak pendakwaan telah mencabar keseluruhan keterangan Balakrishnan dalam pembelaannya. Kami tidak dapat menerima hujah tersebut Walaupun YA hakim bicara menyatakan bahawa kesan soalan tersebut ialah bahawa pihak pendakwaan telah mencabar keseluruhan keterangan Balakrishnan, bukan itu sahaja yang telah dilakukan oleh YA hakim bicara dalam menimbangkan G keterangan Balakrishnan. Seperti yang akan dilihat sebentar lagi, YA hakim bicara telah menilai keterangan Balakrishnan dan mengujinya dengan keterangan yang telah diberikan oleh saksi-saksi pihak pendakwaan. Pada hemat kami ini yang lebih penting. Ini membawa kami kepada pembelaan Balakrishnan. Balakrishnan telah memberikan keterangan secara bersumpah. H Dalam keterangannya, antara lain Balakrishnan mendakwa bahawa:

(a) dia dipukul oleh SP5 sebelum dibawa ke rumah tersebut yang didiami oleh Mageswari a/p Muniandi (SP6);

(b) dia tidak ada memberi apa-apa maklumat kepada SP5; I

(c) dia biasa pergi ke rumah SP6 tetapi tidak tinggal di situ;

(d) kadang-kadang suami SP6 ada di rumah tersebut;

(e) polis tidak jumpa apa-apa barang di rumah tersebut;

(f) dia tidak berkahwin dengan SP6. SP6 adalah perempuan simpanannya dan SP6 menyuruh dia menceraikan isterinya dan berkahwin dengan SP6;

(g) SP6 mengugutnya untuk 'mengenakannya' kerana SP6 mengenali SP5; dan

(h) dia menafikan dadah tersebut adalah kepunyaannya.

[27] Kami dapati YA hakim bicara telah menimbangkan dengan secukupnya keterangan Balakrishnan dan mengujinya dengan keterangan saksi-saksi pihak pendakwa. YA hakim bicara telah menimbangkan semula keterangan SP5 berkaitan maklumat yang diberikan oleh Balakrishnan kepadanya mengenai dadah yang menjadi subjek pertuduhan dengan mengambilkira keterangan Balakrishnan yang menyatakan dia tidak memberikan maklumat tersebut kepada SP5. Setelah berbuat demikian YA hakim bicara masih berpuashati bahawa maklumat tersebut telah diberikan oleh Balakrishnan kepada SP5 dan bahawa maklumat tersebut telah membawa kepada penjumpaan dadah tersebut. YA hakim bicara juga menolak dakwaan Balakrishnan bahawa dadah yang dijumpai di rumah tersebut adalah hasil pakatan jahat di antara SP6 dan SP5 untuk mengenakan Balakrishnan kerana Balakrishnan tidak mahu berkahwin dengannya. Menurut YA hakim bicara, tiada sebab SP5 hendak mengenakan Balakrishnan kerana sebelum dari penjumpaan dadah di rumah tersebut, Balakrishnan telah pun ditangkap dan didapati memiliki dadah. Jadi tidak ada sebab bagi SP5 atau SP6 hendak mengenakan Balakrishnan. Sehubungan ini ketika disoal balas peguam telah mengajukan soalan kepada SP6 bahawa Balakrishnan tidak ada kena mengena dengan dadah tersebut. SP6 menjawab bahawa, 'saya tidak tahu'. Ini bukan jawapan dari orang yang didakwa hendak mengenakan Balakrishnan. Jika benar SP6 hendak mengenakan Balakrishnan, soalan tersebut memberikannya peluang untuk memberikan jawapan yang lebih 'incriminating' untuk memburukkan lagi kes terhadap Balakrishnan. Setelah menilai keterangan Balakrishnan, YA hakim bicara mendapati bahawa Balakrishnan gagal menimbulkan sebarang keraguan yang munasabah ke atas kes pihak pendakwaan bahawa dadah tersebut ada dalam milikannya. YA hakim bicara juga mendapati bahawa Balakrishnan gagal atas imbangan kebarangkalian untuk mematahkan anggapan pengedaran dadah tersebut terhadapnya. Dengan itu YA hakim bicara memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah membuktikan kesnya terhadap Balakrishnan melampaui keraguan yang munasabah. Keputusan yang telah dibuat oleh YA hakim bicara itu bergantung kepada kebolehpercayaan (SP5 dan SP6) di satu pihak dan kebolehpercayaan Balakrishnan di satu pihak yang lain. Untuk mengubah keputusan YA hakim bicara yang telah dibuat berdasarkan kepada pengamatan beliau tentang kebolehpercayaan saksi-saksi yang telah dilihat dan didengar sendiri oleh beliau, kami mestilah bukan sekadar berasa ragu-ragu tentang keputusan yang telah dibuat oleh YA hakim bicara itu, *tetapi mesti*

yakin bahawa keputusan itu adalah salah (lihat *Dato Mokhtar bin Hashim v Public Prosecutor* [1983] 2 MLJ 232 di ms 275, Mahkamah Persekutuan). A

[28] Setelah menimbangkan sendiri dengan teliti keterangan yang ada dalam rekod rayuan kes ini, kami memutuskan bahawa YA hakim bicara telah membuat keputusan yang betul apabila beliau memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah membuktikan melampaui keraguan yang munasabah kes pengedaran 21.8g heroin terhadap Balakrishnan. B

[29] Rayuan Balakrishnan ditolak. Sabitan dan hukuman mati terhadapnya disahkan. C

Rayuan ditolak, sabitan dan hukuman mati disahkan.

Dilaporkan oleh Kanesh Sundrum D

E

F

G

H

I